

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 73/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., K., t. č. vo výkone trestu Ž., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13, čl. 46 ods. 1, 2 a 4, čl. 47 ods. 2 a čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia čl. 1, čl. 3 ods. 1 a 3, čl. 4, čl. 36 ods. 1, 2 a 4 a čl. 37 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj porušenia práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 14, čl. 17, čl. 18 a čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 471/2009 a jeho uznesením z 25. novembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2010 doručená sťažnosť J. Š., K., t. č. vo výkon trestu Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

v spojení s čl. 13, čl. 46 ods. 1, 2 a 4, čl. 47 ods. 2 a čl. 51 ods. 1 ústavy, porušenie čl. 1, čl. 3 ods. 1 a 3, čl. 4 čl. 36 ods. 1, 2 a 4 a čl. 37 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 14, čl. 17, čl. 18 a čl. 53 dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 471/2009 a jeho uznesením z 25. novembra 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou v rámci správneho súdnictva Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) domáhal zrušenia rozhodnutia správneho orgánu 2. stupňa – vedúceho oddelenia výkonu trestu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody D. (ďalej len „ústav“) č. 381551/2-2009-1 z 1. júla 2009. Napadnutým rozhodnutím vedúci oddelenia výkonu trestu ústavu zamietol sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu správneho orgánu 1. stupňa – pedagóga ústavu, č. 381551/2-2009 z 24. júna 2009 a súčasne toto prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Pedagóg ústavu rozhodnutím z 24. júna 2009 uložil sťažovateľovi trest za disciplinárne previnenie, ktorého sa sťažovateľ dopustil 23. júna 2009 neuposlušnosťou príkazu príslušníka zboru a zamestnanca ústavu. Sťažovateľ v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 13 S 69/2009 požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Žiadosť odôvodnil tým, že je nemajetný, nemá príjem a v ústave nie je pracovne zaradený. Súčasne poukázal na rozhodnutia okresných súdov (Trnava a Trenčín), ktorými bol v iných konaniach oslobodený od platenia súdnych poplatkov.

Krajský súd uznesením č. k. 13 S 69/2009-24 zo 14. septembra 2009 sťažovateľovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a jeho žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov nevyhovel. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ 7. októbra 2009 odvolanie, o ktorom najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Sžo 471/2009 z 25. novembra 2009 rozhodol tak, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 13 S 69/2009 zo 14. septembra 2009 ako vecne správne potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd svojím postupom a rozhodnutím porušil označené články ústavy, listiny a dohovoru, čo odôvodnil takto:

«(...) napadnuté rozhodnutia sú nezákonné a vecne nesprávne. Skutkové a právne závery všeobecných súdov uvedené v napadnutých uzneseniach sú zjavne neodôvodnené a arbitrálne, a tým z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a súčasne majú za následok porušenie základných a ľudských práv(...)

Možno podľa môjho názoru konštatovať, že odôvodnenie napadnutých rozhodnutí je nelogické, nepresvedčivé a nedostatočné. (...)

(...) sa považujem za „obet“ porušenia práv priznaných Dohovorom, Ústavou SR a Listinou základných práv a slobôd v dôsledku odopretia prístupu k súdu, nepriznaním oslobodenia od súdneho poplatku v absolútnej hmotnej a materiálnej núdzi, bez reálnych možností splniť poplatkovú povinnosť vopred, nezohľadňujúc dané podmienky a špecifiká výkonu trestu odňatia slobody(...) Aktívnym konaním sa súdy snažia vyhnúť meritórnemu preskúmaniu veci, či už nespojením identických konaní (§ 112 ods. 1 O. s. p.), absolútne nelogickým výkladom a uplatnením ust. § 138 ods. 1 O. s. p. aj za cenu porušenia práv jedného účastníka konania (žalobcu), naštrbujúc postulát nezávislosti a nestrannosti ako aj dôveru sťažovateľa v riadny výkon spravodlivosti v právnom a demokratickom štáte.

Osobitne sa cítim byť dotknutý metódou právneho myslenia súdov a nezmyselným zdôvodnením rozhodnutí o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov na základe odsudzujúceho rozsudku, vlastného zavinenia či nedostatku bezúhonnosti, čo považujem za poškodzujúce, znevýhodňujúce (diskriminačné) v rozpore, okrem iných, aj s čl. 12 ods. 1, 2, 4, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR. Obsah napadnutých uznesení a postup všeobecných súdov je nezlučiteľný s Ústavou SR, Listinou základných práv a slobôd ako aj s kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou akou je Dohovor.

Taktiež Ústavný súd SR sp. zn. II. ÚS 364/09-7 zo dňa 21. 10. 09 vyhovel mojej žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov a rovnako iné súdy spomenuté v odôvodnení mali pochopenie pre terajší stav a akceptovali žiadosť o oslobodenie v zmysle ust. § 138 ods. 1 O. s. p. bez tak absurdného zdôvodnenia a poškodzovania ma v dôsledku výkonu trestu OS. (...)

Podľa môjho názoru existencia inštitútu oslobodenia od súdnych poplatkov musí byť dostatočne zaručená nie len v teórii, ale aj v praxi, v opačnom prípade tomuto inštitútu bude chýbať dostupnosť a účinnosť. Zmysel zákona v ust. § 138 ods. 1 O. s. p. bol napadnutým uznesením absolútne popretý a reálne využitie nedostupné. (...)

Osobitne musím poukázať na počty hodné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR uznesenie sp. zn. 3 Sžo 17/2009 zo dňa 10. decembra 2009, v ktorom sa okrem iného uvádza, že: „V súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky je potrebné ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku a ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatkoch za výpis z registra trestov v z. n. p. vykladať tak, aby nedošlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Preto ak súd zistí, že účastník nemá žiadne prostriedky, aby mohol súdny poplatok zaplatiť, v takomto prípade je povinnosťou súdu oslobodiť ho od súdnych poplatkov, aby nebolo porušené jeho základné právo na prístup k súdu.“ (...)

Podľa môjho názoru posúdenie otázky porušenia základných práv a slobôd vo vzťahu k napadnutému uzneseniu NS SR vykazuje nedostatky oprávňujúce Ústavný súd SR k meritórnemu preskúmaniu zjavnej neodôvodnenosti právneho názoru Najvyššieho súdu SR a tým nahradiť vadný právny názor NS SR svojim vlastným. (...)

Najvyšší súd SR v danej veci a v spoluúčasti s Krajským súdom Trenčín sa za daných okolností, podmienok a špecifik výkonu trestu OS dopustili odmietnutie výkonu spravodlivosti(...) odmietajúc povinnosť oslobodenia od súdneho poplatku toho účastníka, pre ktorého je táto povinnosť momentálne neprekonateľná prekážka k právu na prístup k súdu. (...) De iure vydanie rozhodnutia o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku je absolútna formalita, pričom de facto k porušeniu „práva na prístup k súdu“ a „práva na súdnu ochranu“ už došlo negatívnym rozhodnutím o (ne)priznaní oslobodenia od súdneho poplatku pred rozhodnutím a preskúmaním merita veci samej.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 samostatne ako aj v spojení s čl. 14, čl. 17, čl. 18 a čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 12 ods. 1, 2, 4 samostatne ako aj v spojení s čl. 46 ods. 1, 2, 4, čl. 13, čl. 47 ods. 2, 3 a čl. 51 ods. 1 Ústavy SR ako aj podľa čl. 1, čl. 3 ods. 1, 3, čl. 4, čl. 36 ods. 1, 2, 4, čl. 37 ods. 2, 3 Listiny základných práv a slobôd boli postupom uznesením pod sp. zn. 8 Sžo 471/09 zo dňa 25. novembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 471/09 Najvyššieho súdu SR Bratislava porušené.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR Bratislava sp. zn. 8 Sžo 471/09 zo dňa 25. novembra 2009 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR Bratislava je povinný vyplatiť trovy právneho zastúpenia priamo ustanovenému zástupcovi z radov advokátov v konaní pred Ústavným súdom SR(...)

Najvyšší súd SR Bratislava je povinný vyplatiť sťažovateľovi spravodlivé finančné zadostučinenie v symbolickej výške 100 EUR, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ v závere sťažnosti žiadal „*dočasne odložiť*“ vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 471/09 z 25. novembra 2009, prikázať krajskému súdu prerušiť konanie vedené pod sp. zn. 13 S 69/09 do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu, prípadne, aby ústavný súd „*zakázal dočasne vydať rozhodnutie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku*“ do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu v danej veci.

Zároveň sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia

a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o neodôvodnenosti a arbitrárnosti napádaného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 471/2009 z 25. novembra 2009, ktorým najvyšší súd potvrdil uznesenie krajského súdu o nepriznaní oslobodenia sťažovateľa od súdnych poplatkov a ktorým krajský súd neustanovil sťažovateľovi právneho zástupcu z radov advokátov v konaní o jeho žalobe v správnom súdnictve, čím malo podľa presvedčenia sťažovateľa dôjsť k porušeniu ním označených článkov ústavy, listiny a dohovoru.

Z ustanovenia § 30 v spojení s ustanovením § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že všeobecný súd môže ustanoviť účastníkovi konania zástupcu z radov advokátov len v prípade, ak to odôvodňujú pomery účastníka, pričom nesmie ísť o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Sťažovateľ požiadal krajský súd o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov a svoju žiadosť odôvodnil tým, že je nemajetný, nemá príjem a vo výkone trestu odňatia slobody nie je pracovne zaradený.

Krajský súd uznesením č. k. 13 S 69/2009-24 zo 14. septembra 2009 žiadosti sťažovateľa nevyhovel s odôvodnením, že *„Súd môže priznať oslobodenie od súdnych poplatkov za splnenia zákonom stanovených podmienok (§ 138 ods. 1 O. s. p.). Skutočnosť, že žalobca je bez pracovného zaradenia a bez príjmu, nemožno zohľadniť na účel*

oslobodenia od súdnych poplatkov bez toho, aby súd neprihliadol na okolnosti, v dôsledku ktorých je žalobca bez pracovného pomeru a bez príjmu. Z rozsudku Okresného súdu v Žiline zo dňa 13. februára 2009 sp. zn. 34 T/58/2008 jednoznačne vyplýva, že žalobca na základe vlastného zavineného konania je bez príjmu a bez pracovného zaradenia, pre ktoré žiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Súd preto neprihliadol na dôvody uvedené žalobcom v jeho žiadosti a jeho osobné, majetkové a zárobné pomery nepovažoval za rozhodujúce pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov.

Žalobcovi nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, a preto nie sú splnené ani zákonné podmienky na ustanovenie zástupcu z radov advokátov podľa § 30 O. s. p.“.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom tvrdil, že krajský súd sa pokúsil odňať mu možnosť konať pred súdom, že jeho postup účelovo smeruje k zastaveniu konania a že rozhodnutie krajského súdu je svojvoľné a arbitrárne.

Najvyšší súd uznesenie, ktorým odvolaniu sťažovateľa nevyhovelo a potvrdil rozhodnutie krajského súdu, odôvodnil takto:

„Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že na výzvu súdu prvého stupňa zo dňa 9. júla 2009, pre účely posúdenia existencie podmienok pre oslobodenie od súdnych poplatkov, žalovaný predložil Potvrdenie o osobných, majetkových a zárobných pomeroch. V potvrdení uviedol, že od 29. augusta 2005 je vo výkone väzby a vo výkone trestu odňatia slobody, nie je pracovne zaradený, nemá žiaden osobný majetok väčšej ceny. Voči štátu má dlh vo výške 833,00 Eur za trovy výkonu väzby. K okolnostiam, ktoré by mohli mať vplyv na oslobodenie uviedol, že vo výkone trestu nie je dostatok pracovných možností, pričom odsúdený nemá nárok na minimálnu mzdu; pred výkonom trestu bol nezamestnaný aj zo zdravotných dôvodov.

Podľa ust. § 138 ods. 1 OSP na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú.

Podľa ust. § 30 vety prvej OSP účastníkovi, u ktorého sú predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ustanoví sudca alebo poverený zamestnanec súdu na jeho žiadosť zástupcu z radov advokátov, ak je to potrebné na ochranu jeho záujmov.

Priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov predstavuje oprávnenie účastníka konania, je vecou uváženia súdu, s prihliadnutím na všetky okolnosti – pomery účastníka v súlade s ust. § 138 ods. 1 OSP, či takéto oslobodenie prizná. V súvislosti s rozhodnutiami súdov, ktorými bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, na ktoré poukazuje žalobca, odvolací súd konštatuje, že podmienky oslobodenia je potrebné skúmať v každom konaní samostatne. Žalobca namietal, že rozhodnutím o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov mu bolo odňaté právo konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v otázke vzťahu medzi právom na prístup k súdu a povinnosťou zaplatiť súdny poplatok stotožnil s právnym názorom Európskeho súdu pre ľudské práva vysloveným v rozsudku zo dňa 19. júna 2001 č. 28249/95 vo veci Kreuz proti Poľsku (odseky 59, 60) (o i. taktiež rozsudok Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo), podľa ktorého Európsky súd pre ľudské práva nikdy nevyhlásil možnosť, že záujmy riadneho chodu justície môžu odôvodňovať zavedenie finančného obmedzenia na prístup jednotlivca k súdu. Súd má tiež za to, že podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru splnenie povinnosti zabezpečiť efektívne právo na prístup k súdu neznamena len absenciu zasahovania, môže však vyžadovať rôzne formy pozitívneho konania na strane štátu, nepredstavuje ani nešpecifikované právo jednotlivca získať bezplatnú právnu pomoc od štátu v spore, navyše z tohto ustanovenia nemôže byť odvodené ani právo na bezplatné súdne konanie. V tej súvislosti Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že požiadavku zaplatiť súdny poplatok v súdnom konaní nemožno pokladať za obmedzenie práva na prístup k súdu, ktoré je nezlučiteľné s článkom 6 ods. 1 Dohovoru.

Krajský súd bol povinný skúmať pomery žalobcu nielen s ohľadom na finančnú situáciu (majetkové a zárobkové pomery), ale taktiež v rovnakom rozsahu posúdiť jeho osobné pomery. Z potvrdenia, okrem iného, vyplýva, že ako dôvod nezamestnanosti uvádza žalobca zdravotné dôvody, avšak bližšie toto tvrdenie nešpecifikuje. Najvyšší súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že žiadosti žalobcu nie je možné vyhovieť, vzhľadom na kumulatívne stanovenie podmienok pre oslobodenie od súdnych poplatkov. (...)“

V citovanej časti odôvodnenia uznesenia najvyšší súd uviedol dôvody, pre ktoré považoval uznesenie krajského súdu za vecne správne a prečo toto rozhodnutie potvrdil. Závery najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať za nesúladné so zákonom a so zistenými skutočnosťami týkajúcimi sa pomerov sťažovateľa. Na tomto mieste ústavný súd opätovne pripomína, že nie je v jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd v žiadnom prípade nemohol uznesenie najvyššieho súdu hodnotiť ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Preto tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru je zjavne neopodstatnené, čo viedlo ústavný súd k odmietnutiu tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde práve z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ ide o porušenie článkov ústavy, listiny a dohovoru, ktoré sťažovateľ označil mimo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ústavy, čl. 36 listiny a čl. 6 dohovoru), ústavný súd uvádza, že ich porušenie, ako to vyplýva zo samotného obsahu sťažnosti, namietal v súvislosti s porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Keďže ústavný súd nezistil porušenie týchto práv, nemohol vysloviť ani porušenie ostatných sťažovateľom označených základných práv, resp. článkov ústavy, listiny a dohovoru. Aj v tejto časti je preto sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy rozhodovať o ďalších požiadavkách sťažovateľa (zrušiť rozhodnutie najvyššieho súdu, vrátiť mu vec na ďalšie konanie a priznať sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia a primeraného finančného zadosťučinenia), rozhodovanie o ktorých je podmienené predchádzajúcim vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo. Zároveň bolo bez právneho významu rozhodovať o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2010